

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **ArcelorMittal Ostrava a. s.,** se sídlem Vratimovská 689/117, Ostrava, zastoupena JUDr. Natašou Randlovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Budějovická 1550/15a, Praha, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce,** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 10. 2018, č. j. 22 Ad 8/2018 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Shora označeným usnesením Krajský soud v Ostravě zastavil řízení o žalobě žalobkyně ze dne 15. 8. 2018, kterou se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2018, č. j. 1433/1.30/17-10, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj ze dne 30. 1. 2018, č. j. 19229/10.30/16-14, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku agenturního zaměstnávání, za což jí byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

[2] V odůvodnění krajský soud uvedl, že žalobkyně při podání žaloby neuhradila soudní poplatek. Krajský soud ji proto výzvou ze dne 23. 8. 2018 vyzval k úhradě soudního poplatku (ve výši 3 000 Kč) ve lhůtě 15 dnů a poučil ji, že pokud soudní poplatek

v dodatečně vyměřené lhůtě nezaplatí, řízení zastaví. Výzva byla zástupkyni žalobkyně doručena dne 25. 8. 2018, avšak ve stanovené lhůtě soudní poplatek uhrazen nebyl. Protože žalobkyně ve stanovené lhůtě soudní poplatek neuhradila, soud podle § 9 odst. 1 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále též „zákon o soudních poplatcích"), ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.") řízení zastavil.

II.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka") napadla usnesení krajského soudu včasnou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Je názoru, že v daném případě byly na straně stěžovatelky, resp. její zástupkyně – JUDr. Natašy Randlové, Ph.D. (dále jen „zástupkyně") dány vážné omluvitelné důvody ve smyslu ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s. K tomu poukázala na vážný zdravotní stav syna zástupkyně (způsobený dopravní nehodou, která se stala dne 10. 2. 2016), resp. jeho důsledky pro zástupkyni, která byla jmenována jeho opatrovnicí. Výslovně doplnila, že zástupkyně se v den, kdy jí byla výzva k zaplacení soudního poplatku doručena (25. 8. 2018), zdržovala se svým synem na letišti v USA. Z důvodu delšího čekání se pokoušela uhradit soudní poplatek, na letišti však bylo pomalé internetové připojení. Bez varování byla učiněna neočekávaná výzva k nástupu do letadla, v důsledku které musela urychleně přerušit výkon všech činností. Uvedené důvody je podle stěžovatelky třeba považovat za vážné důvody, pro které lze lhůtu k zaplacení soudního poplatku prominout podle § 40 odst. 5 s. ř. s. Opačný závěr vede k odepření ústavně zaručeného práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a k porušení judikatury Ústavního soudu (nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/96, sp. zn. I. ÚS 892/14 a sp. zn. II. ÚS 2560/13). Poukázala i na důležitost meritorního rozhodnutí o věci napadené správní žalobou a jeho přesah pro další podobné případy. Je žádoucí, aby v zájmu nastolení právní jistoty bylo o věci meritorně rozhodnuto. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, popř. aby rozhodl o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

III.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti písemné vyjádření, ve kterém neshledal argumentaci stěžovatelky případnou. Podle žalovaného byly splněny podmínky pro zastavení řízení, přičemž důvodu uváděné stěžovatelkou na tom nic nemění. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatelka kasační stížností brojí proti usnesení krajského soudu, kterým bylo podle § 9 zákona o soudních poplatcích zastaveno řízení o její žalobě z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

[8] Podle § 9 zákona o soudních poplatcích (ve znění účinném od 30. 9. 2017): *(1) Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. (3) Soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. (4) Pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, a) začal-li již jednat o věci samé, b) vznikla-li povinnost zaplatit poplatek poplatníku, kterému soud v řízení ustanovil opatrovníka jako účastníku, jehož pobyt není znám nebo jemuž se nepodařilo doručit na známou adresu v cizině, c) je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníku mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit, d) došlo-li k rozšíření návrhu na zahájení řízení v téže věci nebo rozšířil-li poplatník odvolání nebo dovolání poté, co soud začal jednat o věci samé. (5) O tom, že jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 4 písm. c), rozhodne soud usnesením, které není třeba doručovat. (6) V případech uvedených v odstavci 4 rozhoduje soud o uložení povinnosti zaplatit poplatek spolu s rozhodnutím, jímž se řízení končí. Obdobně postupuje soud i v případě ručitele za zaplacení poplatku za řízení ve věcech veřejného rejstříku nebo za řízení o jmenování likvidátora právnické osoby zahájená bez návrhu (§ 2 odst. 9). (7) Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost. (8) Nebude-li ani ve lhůtě stanovené ve výzvě příslušného soudu nebo příslušné správy soudu zaplacen poplatek, který je splatný podáním návrhu na provedení úkonu, úkon se neprovede a návrh se stane neúčinným, i když poplatník později poplatek zaplatí. O tom musí být poplatník poučen ve výzvě příslušného soudu nebo příslušné správy soudu. Povinnost zaplatit poplatek zaniká dnem, kdy se návrh na provedení úkonu stal neúčinným.*

[9] Z citované právní úpravy tedy vyplývá, že pokud účastník řízení nezaplatí soudní poplatek současně s návrhem, soud jej vyzve k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí. Pokud však účastník soudní poplatek v uvedené lhůtě nezaplatí, soud řízení zastaví, a to i přesto, že před rozhodnutím o zastavení řízení byl soudní poplatek zaplacen. K tomu viz i judikaturu, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 321/2017 - 19, ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 278/2018 - 22, ze dne 19. 4. 2018, č. j. 10 As 379/2017 - 37, ze dne 19. 4. 2018, č. j. 10 As 379/2017 - 37, atp.). V prvním odkazovaném rozsudku (ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 321/2017 - 19) například Nejvyšší správní soud uvedl, že *„dřívější právní úprava umožňovala zaplacení soudního poplatku i po uplynutí lhůty stanovené soudem poplatníkovi ve výzvě podle § 9 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích. Ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, ve znění účinném do 29. 9. 2017, totiž výslovně stanovilo, že ve věcech správního soudnictví zruší soud usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, byl-li poplatek zaplacen dříve, než toto usnesení nabylo právní moci. (...) Ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, v nyní účinném znění, nicméně stanoví, že po marném uplynutí lhůty určené poplatníku ve výzvě k zaplacení soudního poplatku (v délce alespoň 15 dnů) soud řízení zastaví, přičemž již nepřihlíží k poplatku, který byl zaplacen až po marném uplynutí této lhůty. (...) S ohledem na*

shora uvedené skutečnosti nutno konstatovat, že podle nyní účinného zákona o soudních poplatcích je dodatečně stanovená lhůta, poskytnutá soudem poplatníkovi k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, zcela nepochybně lhůtou propadnou."

[10] Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka (zastoupena v řízení o žalobě advokátkou) nezaplatila při podání žaloby soudní poplatek. Výzvou ze dne 23. 8. 2018 proto krajský soud stěžovatelku vyzval k úhradě soudního poplatku (ve výši 3 000 Kč) ve lhůtě 15 dnů a poučil ji, že pokud soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatí, řízení zastaví. Výzva byla zástupkyni stěžovatelky doručena do datové schránky dne 25. 8. 2018, stěžovatelka však soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatila.

[11] S ohledem na právě uvedené proto nelze krajskému soudu vytýkat, že řízení o žalobě zastavil. Byly splněny všechny zákonné podmínky pro zastavení řízení o žalobě. Na tomto závěru nemůže podle Nejvyššího správního soudu nic změnit ani argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že poplatky nesmějí představovat překážku přístupu k soudu, která by bránila v uplatňování opodstatněných nároků (tzv. odepření spravedlnosti). V této souvislosti lze zejména zdůraznit, že poplatky musí být stanoveny v rozumné (přiměřené) výši a právní úprava musí pamatovat na případy osvobození od soudních poplatků, jestliže osobní poměry účastníka zaplacení poplatku neumožňují (k tomu srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 296/2017 Sb.). Stěžovatelka však nepolemizuje s nepřiměřenou výší soudního poplatku ani neuvádí, že měla být od povinnosti platit soudní poplatek osvobozena.

[13] Stěžovatelka svou argumentaci postavila na tom, že byly dány závažné důvody, pro které by měl soud lhůtu k zaplacení soudního poplatku prominout podle § 40 odst. 5 s. ř. s. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že uvedenou lhůtu prominout nelze. K tomu viz např. usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 321/2017 - 19, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Je-li lhůta k zaplacení soudního poplatku propadná (tzn., že soud by k zaplacení soudního poplatku již nemohl přihlížet), nelze její zmeškání prominout rozhodnutím předsedy senátu ve smyslu § 40 odst. 5 s. ř. s.*" Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 278/2018 - 22.

[14] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje závažnost zdravotního stavu syna zástupkyně a jeho důsledky pro jeho rodinu, právní úprava je však koncipována shora označeným způsobem a neumožňuje zrušit usnesení o zastavení řízení z důvodu zdravotního stavu syna zástupkyně, či vážných komplikací pro jeho rodinu. Stejně tak právní úprava neumožňuje zrušit usnesení o zastavení řízení z důvodu důležitosti meritorního rozhodnutí o věci napadené správní žalobou, či jeho přesahů pro další podobné případy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 10 As 379/2017 - 37, následné zrušení usnesení o zastavení řízení je možné pouze v případech, že poplatek byl zaplacen ve lhůtě určené ve výzvě, a soud i přesto řízení pro nezaplacení poplatku zastavil (např. z důvodu chybného sdělení údajů účtárnou soudu atd.). Výklad stěžovatelky by vedl k tomu, že by výzvy k zaplacení soudního poplatku a marné uplynutí stanovené lhůty neměly žádný význam a soudní poplatky by bylo možno

hradit kdykoliv. Cílem zákona č. 296/2017 Sb., kterým došlo s účinností od 30. 9. 2017 ke změně § 9 zákona o soudních poplatcích však bylo *„přispět ke snížení administrativní zátěže soudů, která je spojena s problematikou výběru soudních poplatků. Zbytečná zátěž soudu, která vede ke zhoršení jejich schopnosti věnovat se věcné náplni činnosti, zde vyvěrá především z možnosti účastníků platit soudní poplatek i ve lhůtě pro odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo řízení pro nezaplacení poplatku zastaveno (stávající § 9 odst. 7). Dojde-li za platného právního stavu k dodatečnému zaplacení soudního poplatku v této lhůtě, musí soud rozhodnutí o zastavení řízení zrušit. Ze zpětného pohledu se jedná o zatížení soudu dvěma zbytečnými úkony, které jej omezují v možnosti věnovat se dalším věcem. Prodlužován je i průběh konkrétního řízení.* [...] *Na zachování tohoto stavu přitom není žádný legitimní zájem. Ochrana účastníka je dostatečně zabezpečena již existencí výzvy k dodatečnému splnění poplatkové povinnosti v určené lhůtě, po jejímž uplynutí může soud řízení teprve zastavit. Podpůrně se navrhuje stanovit pravidelnou délku této lhůty v trvání 15 dnů.* [...] *Opomenout nelze ani zřetelně preventivní funkci, kterou může mít navrhovaná úprava ve vztahu k nežádoucímu (a dnes aprobovanému) chování účastníků. Rozhodnou by pro zaplacení soudního poplatku měla být napříště dodatečná lhůta určená soudem ve výzvě k zaplacení poplatku. Bez významu by mělo být případné zaplacení poplatku po uplynutí této lhůty, avšak ještě před vydáním usnesení o zastavení řízení. Důvodem pro zrušení usnesení o zastavení řízení by měla být pouze skutečnost, že byl poplatek zaplacen ve lhůtě určené ve výzvě (např. nebyla-li včasně provedená platba ztotožněna s určitým řízením).*“ (viz důvodová zpráva k zákonu č. 296/2017 Sb.)

[15] Nejvyšší správní soud neshledává případný ani poukaz stěžovatelky na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, sp. zn. II ÚS 2560/13 a I. ÚS 892/14. V uvedených rozhodnutích se Ústavní soud nevyjadřoval k § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, ve znění účinném od 30. 9. 2017. V prvním z uvedených nálezů se Ústavní soud zabýval výkladem právních předpisů; dikce zákona o soudních poplatcích je však zcela zřejmá. V dalších dvou uvedených nálezech se Ústavní soud zabýval včasností podání učiněných elektronicky před uplynutím posledního dne lhůty. V nyní posuzované věci se však o takovou situaci nejedná. Zástupkyně podle svých vlastních tvrzení neplatila soudní poplatek v poslední den lhůty, ale již dne 25. 8. 2018, tj. bezprostředně po doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku (ve lhůtě 15 dnů). Do uplynutí lhůty tedy zbývala řada dnů, ani v nich však stěžovatelka soudní poplatek neuhradila. Jinými slovy, zástupkyně měla dostatečnou dobu k tomu, aby realizaci platby soudního poplatku zkontrolovala, popř. její neprovedení napravila. Na tom nemůžou nic změnit ani tvrzené technické obtíže. Nejvyšší správní soud již dříve zdůraznil, že riziko případných problémů, které mohou nastat při převodu peněžní částky, nese při hodnocení včasnosti uhrazení poplatku účastník řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49, nebo ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 As 3/2018 - 32). Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že riziku zastavení řízení lze účinně předejít tím, že soudní poplatek bude placen zároveň se žalobou, a nikoliv až na výzvu soudu (podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 208/2015 - 24, či shora uvedenou důvodovou zprávu k zákonu č. 296/2017 Sb.).

[16] Pokud pak stěžovatelka poukazovala na neústavnost § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, odkazuje ji soud na nedávné usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. IV ÚS 1337/18, ve kterém se uvádí, že: „*Novelou provedenou zákonem č. 296/2017 Sb. došlo k 30. 9. 2017 ke změně § 9 zákona o soudních poplatcích tak, že mimo jiné byla do*

prvního odstavce přidána věta třetí, podle níž se k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží. Dále byla z odstavce sedmého vypuštěna věta, podle níž usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. V nyní účinném znění tedy - nebyl-li poplatek zaplacen - soud poplatníka k jeho uhrazení vyzve a stanoví mu lhůtu, po jejímž uplynutí řízení zastaví, aniž by přihlížel k pozdějšímu (po lhůtě učiněnému) zaplacení poplatku. Znění zákona je zcela jednoznačné a neumožňuje žádný jiný výklad než ten, který je obsažen v ústavní stížností napadených rozhodnutích. Dle účinného znění zákona není významné, zda poplatník poplatek zaplatil do rozhodnutí o zastavení řízení, nýbrž zda tak učinil ve lhůtě mu k tomu stanovené soudem. Stěžovatel tak, jak sám připouští, neučinil. (...) Je-li zákonem výslovně stanoveno, že se k zaplacení poplatku po uplynutí lhůty nepřihlíží, je vyloučeno dospět na základě "sofistikovanějších" interpretačních metod k takovému výkladu, podle kterého by se k zaplacení poplatku po lhůtě přihlíželo. Lze dodat, že již samotná povinnost soudů vyzvat poplatníka k úhradě splatného soudního poplatku je do jisté míry beneficiem, jelikož poplatková povinnost je jednoznačně určena zákonem a žalobcům v zásadě nic nebrání, aby ji řádně splnili již při podání žaloby. Pokud tak neučiní, a dokonce tak neučiní ani v dodatečné lhůtě poskytnuté soudem, je zastavení řízení logickým a ústavně konformním důsledkem jejich pasivity. Stěžovatel v ústavní stížnosti opakovaně poukazoval na údajné problémy v komunikaci mezi bankami, opomíjí však argumentaci Nejvyššího správního soudu, podle něhož došlo k připsání platby na účet příjemce v souladu s § 109 odst. 1 tehdy účinného zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku, tedy do konce následujícího pracovního dne po okamžiku přijetí platebního příkazu. K platbě tak došlo v řádném, zákonem předvídaném termínu. Jen a pouze pochybení stěžovatele (případně jeho právního zástupce), který poplatek nezaplatil ani při podání žaloby, ani včas po výzvě soudu, nýbrž zaslal příkaz k úhradě až poslední den soudem stanovené lhůty, bylo důvodem zastavení řízení o jeho žalobě.“

[17] Jestliže stěžovatelka poukazovala na čl. 36 Listiny základních práv a svobod, odkazuje ji soud na výše uvedené a dodává, že uvedené ustanovení normuje, že: *(1) Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. (2) Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. (3) Každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem. (4) Podmínky a podrobnosti upravuje zákon.*

[18] Listina tedy přiznává každému právo domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu, resp. požadovat přezkoumání zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy, podmínky a podrobnosti, za kterých se tak děje však má upravit zákon. V daném případě je takovým zákonem soudní řád správní, který upravuje řízení před správními soudy, a návazně zákon o soudních poplatcích, který i správním soudům ukládá vybírat soudní poplatky za řízení o žalobě. Ten však stěžovatelka společně s podáním žaloby neuhradila, a neuhradila jej ani na základě dodatečné výzvy soudu (viz výše).

[19] I zdejší soud současné znění § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích posoudil jako ústavně konformní. V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 10 As 379/2017 - 37, uvedl, že: „*Lhůtu určenou soudem podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je nutné vnímat jako vstřícný krok zákonodárce, který takto zvolenou dikcí zákona poskytuje účastníku řízení dodatečnou lhůtu ke splnění jeho povinnosti. Úpravu § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích účinnou od 30. 9. 2017, podle které se k zaplacení poplatku po marném uplynutí dodatečně stanovené lhůty nepřihlíží, je nutno vnímat jako změnu ustanovení, které ve své podstatě stále zmírňuje jednoznačnou povinnost úhrady soudního poplatku s podáním návrhu. Změna byla provedena řádně zákonem, NSS ji z výše uvedených důvodů nepovažuje za omezení přístupu k soudu (resp. odepření spravedlnosti), a tedy zásah do ústavně zaručených práv účastníků řízení.*“

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu